

FATAAL SPEL

Charlie
Gallagher

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Charlie Gallagher

Oorspronkelijke titel: *Lethal Game*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Anna Livestro

Omslagontwerp: Ellie Game © HarperCollins Publishers Ltd. 2021

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Silas Manhood / Trevillion Images; © Shutterstock.com

Zetwerk: MatZet B.V., Huizen

ISBN 97894 027 6118 1 (e-book)

NUR 305

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Shannon duwde zich terug tegen de muur, zo stevig dat de bakstenen in haar rug staken. Ze had haar achterwerk omhooggetild en haar voeten traptten rond in het stro en schoven het in hopen naar de bemodderde laarzen die onder de verweerde deur waren verschenen. Ze hield haar adem in en bad in stilte dat die laarzen zich meteen weer zouden omdraaien, in welke richting dan ook, en vervolgens weg zouden lopen. Haar handen bewogen wild in het rond, alsof ze door iemand anders werden bestuurd en haar vingers bleven haken aan de ijzerdraad die zodra ze hier binnenkwam strak rond haar middel was gebonden en haar tegen de muur gedrukt hield.

De deur maakte een klikgeluid. Door de akoestiek van de grote schuur klonk het als een geweerschot dat weerkaatste langs de stalen balken. De deur trilde zelf ook. Het was maar een minieme beweging, maar genoeg om te kunnen zien dat hij niet op slot zat. Nog steeds hield ze haar adem in en staarde met een intense blik naar de deur, alsof ze verwachtte dat die elk moment in vlammen op kon gaan.

De laarzen keerden zich inderdaad om en toen waren ze weg. Ze sloften en schraapten alsof ze te groot waren voor degene die ze aanhad. Hij kwam niet naar binnen. Er kwamen geen orders meer, geen dreigementen of beloften.

Het laatste deel zou dadelijk beginnen.

Het luiden van de bel bevestigde dat. Dat geluid klonk nog veel harder en door de echo kon ze met geen mogelijkheid bepalen waar het vandaan kwam. Shannon ging snel rechtop staan. Het ging moeilijker, op de een of andere manier; de draad hing ineens slap om haar middel en ze kon er niet in gaan hangen om zichzelf overeind te trekken. Het lukte haar om nog een paar passen te zetten voor de draad haar weer tegenhield en plotseling in haar heupen drukte. Ze was een meter dichter bij de deur, een meter grond waarop toch iets bruikbaar moest liggen.

Ze zakte op haar knieën en begon als een bezetene te trekken aan het droge stro dat een laag vormde op de grond van het hok, op zoek naar iets, wat dan ook, waar ze iets aan zou kunnen hebben. Met haar blote handen pakte ze de stevige kluiten mest vast en gooide die opzij voor ze haar handen weer zo verbeten naar de grond bracht dat haar nagels en vingertoppen over het beton schraapten. Niks.

Daar was de bel weer. Twee van de vijf. *Waren er dan echt alweer tien seconden voorbij?* De draad die haar tegenhield, hing weer even slap zodat ze nog

een paar passen in de richting van de deur kon zetten en ze struikelde in haar haast. Het scheelde weinig of ze was voorovergevallen, maar de draad ving haar op en drukte de lucht uit haar longen toen hij dit keer in haar buik trok. Ze ging door met het afzoeken van de grond, kromde weer gehaast haar vingers, registreerde de pijn, maar er was geen tijd om te stoppen. Haar vingertoppen stootten ergens tegenaan. Ze viste het op. Er kwam geen eind aan: een riem. Van leer, met een kleine gesp. Niet wat ze had gewild, maar misschien had ze er iets aan. Ze sloeg hem om haar middel, haar pijnlijke vingers prutsend om hem zo snel mogelijk vast te maken, haar ogen alweer bezig met de taak iets anders te zoeken. De derde keer dat de bel luidde, jammerde ze van wanhoop. Ze zocht inmiddels de randen van het hok af, waar het stro steviger was, platgetrapt en vermengd met mest zodat het hard geworden was. Maar ineens voelde ze iets anders, iets met meer gewicht. Haar nagels schraapten en trokken en toen haalde ze het tevoorschijn. *Een hamer!* Dit keer piepte ze van opluchting. Hier had ze iets aan, iets waardoor ze misschien een kans had. Hij was maar klein, een glashamertje, het soort dat ze weleens had gezien in bussen, voor noodgevallen. Maar goed. Hier had ze meer aan dan aan haar vuisten. Ze stond weer op en strompelde naar voren, één stap, twee, de derde maar een halve stap, en weer voelde ze een ruk waardoor ze balanceerend op haar ene voet en met haar andere knie in de lucht even met haar armen naar de deur vóór haar stond te maaien.

De bel klonk voor de vierde keer.

Nog tien seconden over.

De tijd om te zoeken was op; de draad die haar vast had gehouden hing weer slap. Ze liep terug en merkte dat ze hijgde. Ze snakte naar adem. Dat moest ze onder controle zien te krijgen; het kwam niet zozeer door de inspanning maar meer door de angst, het vooruitzicht van wat ze wist dat ging komen. Haar vingers deden pijn terwijl ze aan de draad trok die nu ineens los om haar voeten viel. Ze stapte eruit en fixeerde haar blik op de dichte deur, wetende hoe het zou aflopen als ze het waagde om weg te gaan voor die laatste bel. Ze voelde met haar blote voet langs de muur om iets te hebben om zich tegen af te zetten; dan had ze de meeste kans. Ze leunde naar voren, zette haar handen op de grond, haar rechterbeen ingetrokken zodat ze de positie van een sprinter in de startblokken aannam. Heel even keek ze langs haar gespannen armen naar de riem die los om haar heen hing en naar de hamer die ze ongemakkelijk in haar rechterhand hield zodat haar knokkels tegen de grond gedrukt werden, maar ze durfde hem niet los te laten, nog geen seconde. Ze droeg een wijde rode jurk die gemaakt was van een grove stof en bedekt met een laag viezigheid. Het dijbeen dat ze opgetild hield, zat ook onder de vlekken van dierlijke uitwerpselen en modder.

Ze tilde haar hoofd op voor een laatste blik op de massief stenen dorpel boven de deur. Ze wist zeker dat het patroon en de rij cijfers die erin gebeiteld waren ook voor eeuwig in haar geheugen gebeiteld zouden zijn, zo stevig dat ze ze nooit zou vergeten, maar wat als ze haar toch zouden ontschieten op het moment dat ze ze nodig had? *Wat als ze ze zich niet zou herinneren?* Ze schudde haar hoofd en probeerde het van zich af te zetten. Het waren niet alleen haar gedachten die kolkten van twijfel en verwachting, haar maag keerde zich ook om en haar borst brandde van de inspanning die het kostte om in deze positie te blijven zitten. Ze zakte op een knie, even een moment rust. Het laatste klinken van de bel liet langer op zich wachten, dat wist ze zeker – de tijd moest inmiddels toch voorbij zijn. Er werd met haar gespeeld.

Toen vulde de vijfde bel de ruimte.

Shannon lanceerde zich voorwaarts, haar rechterhand om de hamer. Twee stappen en toen een sprong en een draai, en de deur werd met zo'n geweld opengegooid dat ze haar ogen dichtkneep bij het geraas. Door de klap raakte ze uit balans, zodat ze haar hoofd boog toen ze zich struikelend naar het lawaai toe bewoog van een tweede deur die openzwaaide en tegen de muur er recht tegenover klapte. Ze tilde haar hoofd op en zag een andere doodsbanige jonge vrouw. Hun werelden stonden even stil, een zwijgende blik voordat de andere vrouw naar links draaide en naar de ingang spurte die schroeiend wit opgloeide: daglicht.

'Shit!' Shannon was al op achterstand. Ze zette een sprint in. De andere vrouw bereikte het zonlicht als eerste en de felle zon vervormde haar witte jurk op haar vlucht. Wat was ze snel! 'Shit, shit!' Op het moment dat Shannon de schuur uit kwam, veranderde de ondergrond – die was nog steeds van beton, maar brokkelig, vlekkerig ook, met iets waar het glad van was geworden. De stenen staken in de onderkant van haar voeten en toen ze weer struikelde, kwam ze op haar knieën en handpalmen terecht. Er was geen tijd voor de pijn. Ze kwam weer overeind. Ze hield haar blik omlaaggericht, wanhopig op zoek naar stukjes grond waar ze haar voeten kon neerzetten. De vrouw in het wit liep nog steeds voorop en haar ging het beter af. Ze was al op een pad dat overging in een steile heuvel. En ze rende maar door.

Shannon haalde het pad zelf ook. Dat was vriendelijker voor haar voeten, want de voertuigen hadden twee duidelijke lijnen tussen de stenen vrijgemaakt. Het terrein veranderde bovenaan de heuvel weer in glad asfalt en vanaf hier kon ze vijftig meter verderop landweggetjes zien samenkomen in een kruispunt. De vrouw in het wit was er al. Maar ze aarzelde, was zelfs blijven staan, lang genoeg om een blik achterom te werpen. Toen leek ze een besluit te nemen en zette weer een sprint in. Ze liep rechtdoor.

Bij hetzelfde kruispunt hield Shannon in, vertwijfeld en verward door wat die andere vrouw had gedaan. Op het gekraste schema had een afslag naar links gestaan. *Maar was dat wel echt zo?* Ze bleef staan, haar borst brandend na het beklimmen van de heuvel. Haar mond zat vol met slijm en ze boog zich voorover om dat uit te spugen. Ze zette een paar passen naar links. Ze lag sowieso te ver achter op de vrouw in het wit om dezelfde weg te kunnen nemen. Ze moest er maar van uitgaan dat ze gelijk had en dat de andere vrouw zich had vergist. Dit was haar enige kans.

Shannon rende verder. Het was hier in elk geval vlakker; de weg strekte zich voor haar uit met stevige modderbanken aan weerszijden. Het bos dat voor haar lag kwam met een verandering in het geluid nu haar voetstappen weerkaatsten tegen de onderkant van het bladerdek. Er zou nu een haakse bocht moeten komen: snel naar rechts, dan links. Uit de geïmproviseerde kaart had ze niet kunnen opmaken hoe snel de bocht zou moeten komen. Maar hij zou nu toch wel moeten komen, want zo niet, dan zat ze fout. En ze mocht niet fout zitten.

De bocht naar rechts verscheen als een flinke haal door het bos die de bermen in een scherpe hoek doorkliefde. Ze maakte de draai. Een bocht naar links volgde vrijwel direct en ze durfde te hopen dat ze goed zat.

Inmiddels liep ze moeizamer. Het branden in haar borst was intenser geworden en haar hart bonsde luid. Haar benen begonnen te verkrampen en ze wist dat ze zich in moest houden. Dus ging ze over op een looppas, met lange passen om op adem te komen, zoals ze had geleerd bij haar hardloopclub. Als het goed was, had ze tijd. Ze duwde haar handen in haar zij, trok haar schouders naar achteren om flinke teugen lucht in te ademen, zich bewust van de hamer die tegen haar heupbeen drukte. Shannon wierp een blik over haar schouder. Een vrouw in een losse witte jurk kwam op haar af. Snel.

‘Shit!’ Shannon voelde dat ze te moe was om te rennen en bedacht dat ze in plaats daarvan de vrouw kon onderscheppen, haar positie moest verdedigen. Ze greep de hamer steviger beet, maar nu ze zich erop fixeerde, voelde die kleiner in haar greep – lichter, zelfs. Wat als die andere vrouw iets anders had gevonden? Iets beters? Afgaande op de gekraste plattegrond zou ze er nu bijna moeten zijn. Shannon rende door.

Die paar tellen rust hadden haar goedgegaan. Ze was sneller – sterker. Er zou nu weer een afslag naar rechts moeten komen. En die was er ook. Dit keer zag ze hem al van een flinke afstand. Ze liepen weer door de velden, en de hoge bermen aan weerszijden verdwenen langzaam maar zeker. Toen ze weer een blik over haar schouder wierp, klauterde de andere vrouw de berm aan de rechterkant op. *Ze wilde afsnijden!*

Shannon reageerde door ook naar rechts af te buigen, maar ze bleef op de weg, als de dood om te vallen als ze een poging zou wagen de berm op te gaan. Het leek een eeuwigheid te duren voor de bocht naar rechts kwam, maar daar was hij, en ze nam hem scherp. De andere vrouw had haar ingehaald, maar Shannon was nu op het laatste rechte stuk. Het veld links van haar flitste voorbij in levendig geel, het koolzaad vulde de lucht en het stuifmeel vulde haar neus en keel terwijl ze erlangs sprintte. Maar ze richtte al haar aandacht op de plek voor zich, waar ze in de verte het felle rood van de telefooncel kon zien. Het gaf haar passen extra kracht. *Ze ging het halen en ze zou er als eerste zijn!*

De deur van de telefooncel ging naar buiten open. Hij was zwaar en ze was uitgeput. Ze had zoveel vaart dat ze met haar schouder en haar wang tegen de zijkant smakte. Door de klap viel de hamer uit haar hand en ze moest hem weer oprapen, terwijl ze een blik op de weg wierp. De andere vrouw lag tien meter achter haar en schreeuwde het uit, haar ogen wijd opengesperd, haar hand opgeheven. Er zat iets in.

Shannon deed de deur achter zich dicht. De telefooncel bestond uit een stalen constructie die op zijn dikst was bij de vier hoeken, de glazen panelen aan alle vier de zijden waren doorkruist met dunner staal. Veel van het glas ontbrak. Het was eruit geduwd of stukgeslagen, zodat er scherven waren overblijven. Ze draaide zich meteen om en zag dat de andere vrouw bijna bij haar was. Shannon had meer tijd nodig.

Ineens bedacht ze iets, en ze begon te prutsen aan de riem die ze omgedaan had. Die kwam los en ze haalde hem snel door een stuk wand waar het glas uit was en wond hem om de onderste hoek van de deur, waar ze hem vast kon maken. In haar haast haalde ze haar pols open aan een glasscherf; er gutste bloed uit de keep, maar ze gaf geen krimp. Ze voelde het nauwelijks. Shannon moest haar handen, die trilden van de adrenaline, tot bedaren krijgen terwijl ze de riem drie keer om de hoek wond en het uiteinde langzaam door de gesp voerde. Het deurkozijn was te dik en er zaten niet genoeg gaten in de riem om de metalen pin van de gesp doorheen te steken. Hij haalde het net niet. Er was geen tijd meer om de riem een slag terug te halen. Ze rukte eraan en leunde achterover met haar hele gewicht. Het leer kraakte en de pin kwam dicht bij een gaatje.

‘Tóé nou!’ smeekte Shannon.

De andere vrouw raakte de telefooncel zo hard dat hij schommelde en er vielen stukken roestige rode verf van het dak. Een ruit bovenin sloeg naar binnen; het geluid ervan vermengde zich met de kreet van de vrouw en het lawaai van haar gerammel aan de deur. De riem zat nog steeds niet vast. Hij begon los te komen doordat er aan de deur werd getrokken. Shannon sprong overeind

en zwaaide met de hamer naar een overgebleven stuk glas bovenin. Dat sprong naar buiten en kwam in scherven terecht op de vrouw buiten, die daardoor weer begon te gillen en haar handen instinctief optilde om haar hoofd te beschermen, waarbij precies zo'n glashamer zichtbaar werd in haar rechterhand. Shannon zakte weer op haar knieën, trok opnieuw aan de leren riem en nam het losse eind in haar vuist op voor meer grip. De riem spande zich aan en plette haar gewonde vingers. Ze gebruikte de pijn om zichzelf op te peppen om nog een laatste ruk te geven. Het duurde tergend lang, maar eindelijk schoot de pin op zijn plaats. De vrouw buiten schudde weer aan de deur, maar het geluid van het gerammel werd nu gedempt; de riem leek het te gaan houden. Er was geen tijd om af te wachten, dus draaide Shannon zich weg van de deur en keek naar de hoorn. Achter zich hoorde ze geschreeuw dat overging in gejammer, deerniswekkend en wanhopig. Toen klonk het geluid van meer verbrijzelend glas, dat in splinters in haar haren en op haar blote voeten viel.

Shannon pakte de hoorn. Er was een kiestoon – *godzijdank, er was een kiestoon!* De deur rammelde weer achter haar, toen werd er een hand naar binnen gestoken en voelde ze een stevige greep in het vleezige deel van haar rug. Ze draaide zich met een ruk om en instinctief kwam haar rechterhand naar beneden, met de hamer er nog in vastgeklemd. Shannon voelde de impact ervan in haar eigen hand en pols. De vrouw in het wit sprong weg en jammerde nu van de pijn.

Ze had de cijfertoetsen van de telefoon nu voor zich. Er lag een zilveren munt op de telefoon, precies zoals haar was beloofd; de munt was ijskoud en die sensatie sneed dwars door haar paniek heen. Het duurde niet lang of de jammerende vrouw was er weer en probeerde naar haar uit te halen door de ruimten tussen het staal. De telefooncel schudde en er viel nog meer glas kapot – bij elke beweging voelde ze het in de zolen van haar voeten steken – maar ze moest zich concentreren, heel even maar, terwijl ze zich de rij cijfers probeerde te herinneren die in die dorpel was gekrast, vlak onder de plattegrond. Ze had meteen geweten dat het een telefoonnummer was. De eerste paar cijfers wist ze nog precies. Ze toetste ze in... 07652... en toen aarzelde ze. Toen ze ze oefende, ging dat tweede deel steeds mis; het wilde gewoon niet beklijven en bijna de helft van alle keren zat ze er naast. Er was maar één munt.

'Vijftig, vijftig,' mompelde ze terwijl de deur rammelde en er weer een gil klonk. Shannon kreeg klappen tegen haar rug, haar armen. Ze was net te ver buiten bereik om serieus geraakt te worden, maar het was niet bevorderlijk voor haar concentratie. Ze toetste wat ze dacht dat het juiste nummer was in en hoorde een beltoon. Ze hield de hoorn stevig tegen haar wang. Om het

spreekgedeelte van de hoorn zat een strakgespannen stuk plastic dat haar lippen raakte terwijl ze steeds maar weer hetzelfde woord mompelde. *Please, please, please!*

Ze draaide zich om naar de vrouw in het wit, die haar aanval voor een kort moment had gestaakt. Ze stond er roerloos en zwijgend bij; met haar rechterhand greep ze een van de balken zo stevig vast dat het leek alsof ze zichzelf overeind probeerde te houden; haar knokkels bloedden hevig. De twee vrouwen staarden elkaar strak aan. Toen begon de vrouw buiten naar achteren te lopen, hoofdschuddend terwijl dikke tranen plotseling over haar wangen stroomden.

‘Hallo!’ Er had iemand opgenomen. Er klonk paniek en angst door in de stem, en het leek eerder op een snelle uitademing dan op een uitgesproken woord.

Shannon verstijfde even; ze wist even niet meer wat het zinnetje was dat ze moest zeggen. ‘Hallo?’ zei de stem nogmaals.

‘Ik moest winnen,’ zei Shannon. De woorden brandden zich een weg via haar hijgende borstkas naar haar stekende keel. Toen de vrouw buiten die woorden hoorde, was het alsof ze een schop had gekregen en ze struikelde achterwaarts en draaide toen driehonderdzig graden om de landelijke omgeving af te zoeken.

‘O god, nee! Alsjeblieft!’ De stem aan de andere kant van de lijn klonk wanhopig verdrietig en Shannon kon het niet meer aanhoren. Ze liet de hoorn langs de zijkant van het telefoontoestel vallen, waar hij boven haar hoofd bungelde toen ze zichzelf op de grond liet zakken. Glasscherven doorboorden haar billen en rug en vielen uit haar haar. Ze stak haar voeten voor zich uit en zag het bloed rijkelijk over de laag viezigheid op de grond stromen. Maar het maakte haar niet uit.

Voor haar was het voorbij.

Hoofdstuk 1

De eerste stoot met links leidde tot de harde rechtse directe die met een bevredigende dreun op de bokszak terecht kwam zodat die omhoog vloog en plaatsmaakte voor een ander fijn geluid dat volgde toen het touw waaraan de zak hing weer op spanning kwam. Het daaropvolgende gepiep van het mechanisme klonk als een gewond dier dat zich terugtrok terwijl de zak kronkelde en draaide, eerst een stukje van hem af, toen weer terug voor nog een stoot. Deze was nog harder, zo hard dat het zweet van zijn voorhoofd spatte.

‘Inspecteur Joel Norris!’ De stem bulderde door de ruimte, met genoeg gezag om Joels aanval op de zak meteen te stoppen, maar niet genoeg om ervoor te zorgen dat Joel zich omdraaide. Het was halfzeven ’s ochtends en hij was in de sportschool. Dit was niet het tijdstip van de dag waarop hij hoefde te reageren op zijn functietitel; hij zou pas over een uur weer aan zijn werkdag beginnen. ‘Als die zak een gezicht had, zou dat dan een specifiek iemand zijn?’ klonk de stem. Joel herkende hem niet en gaf nog een stoot alsof het hem niet interesseerde. Wat niet waar was. Hij hield zijn rug nog steeds naar de stem toe gekeerd en pakte toen zijn waterfles, nam een flinke teug en waagde nu pas een blik op degene die hem kwam storen.

Een man van begin vijftig, handen op zijn heupen, een houding en glimlach die een nonchalant zelfvertrouwen uitstraalden. Zijn donkere haar was keurig kortgeknipt, maar het was doorspekt met grijs dat zich in clusters vanaf de zij-kanten verspreidde, als een ziekte in een conifeer. Hij had ook een drankje vast, iets warmes in een geïsoleerde reisbeker. De stoom die uit de beker kwam was zichtbaar als afzonderlijke druppels in het felle zonlicht dat in schuine stralen tussen hen in naar beneden stroomde. Hij droeg een overhemd met stropdas, zijn mouwen al opgerold zodat zijn dikke armen zichtbaar waren, met een tatoeage op zijn rechteronderarm die zo vervaagd was dat het waarschijnlijk een jeugdige vergissing was. Hij was lang, langer dan Joel met zijn één meter tachtig.

‘Ik heb mijn vakbondsvertegenwoordiger gesproken en die zei dat alle contacten met Interne Zaken langs officiële weg moeten verlopen. Dit voelt niet officieel. Je had je bezoek op zijn minst moeten aankondigen,’ zei Joel, nu ook met zijn handen op zijn heupen.

‘Ik moet echt eens goed kijken naar mijn dassen en overhemden als de jeugd denkt dat ik van Interne Zaken ben. En uit wat ik heb gehoord maak ik op dat jij die hele afdeling inmiddels al hebt ontmoet.’ De reactie van de vreemdeling bleef nonchalant en vol zelfvertrouwen.

Joel haalde zijn schouders op. ‘Er kruipt er altijd wel weer eentje onder een steen vandaan.’

‘Ik ben je baas, Joel.’

‘Mijn baas?’

‘Hoofdinspecteur Jim Kemp. Je nieuwe chef.’

Joel nam nog een slok uit zijn flesje en gebruikte de tijd om de man die voor hem stond eens goed te bekijken. ‘Dan had ik misschien toch liever iemand van Interne Zaken. Daar kon ik tenminste tegen zeggen dat hij moest oprotten.’

Hoofdinspecteur Kemp reageerde met een half glimlachje en haalde nu ook zijn schouders op. ‘Je dienst begint pas om acht uur – technisch gezien kun je best zeggen dat ik moet oprotten, als je dat zou willen. Maar ik heb wel een paar redenen waarom je dat toch niet zou moeten doen.’

‘Eén reden is genoeg.’

‘Ik kom hier niet om je op de huid te zitten, Joel. Ik heb zelf heel wat leidinggevendens gehad, goeie en minder goeie. Je weet toch wel wat een goede hoofdinspecteur zou moeten zijn, hè?’ Hij gebaarde met zijn beker in zijn hand. ‘Een bokszak. Hoe hoger je komt, hoe minder kracht er zit in de stoten die je krijgt. Tenzij je er echt een potje van maakt. Gisteren heb ik iemand van Interne Zaken gesproken, iemand van mijn functieniveau. Ik heb gezegd dat als ze jou iets te melden hebben, ze eerst naar mij moeten komen.’

Joel nam nog een slok, zodat hij nog even niet hoefde te antwoorden. Kemp was niet de eerste die hem steun kwam aanbieden na de afronding van zijn laatste zaak, maar zelfs in de stemmen van die mensen had hij steeds weer een ondertoon van verwijt gehoord. Onschuldige mensen waren omgekomen en in de twee maanden die inmiddels verstreken waren na die zaak was de brigade van de beste-stuurlui-aan-wal tot twee verschillende conclusies gekomen: óf het was een succesvolle arrestatie met de veroordeling van een extreem gevaarlijke man en er waren levens gered dankzij Joels snelle en dappere optreden, óf het was een shitshow die levens had gekost – waaronder die van een politiemedewerker en een onschuldig tienermeisje.

Joel wist zelf ook nog niet precies in welke versie hij moest geloven.

Succesvol of niet, het enige waar hij niks tegen in te brengen had was zijn gebrek aan ervaring. Het was zijn eerste moordonderzoek ooit geweest en twee maanden later was het wel duidelijk dat het misschien meteen zijn laatste was.

‘Of ze nu eerst bij u komen of dat ze mij voor mijn dienst opzoeken in de sportschool, met Interne Zaken praat ik niet. Niet meer. Dat heb ik ze ook gezegd.’ Joel ging recht tegenover hoofdinspecteur Jim Kemp staan en liet duidelijk merken dat hij hem eens goed in zich opnam.

‘Dan zal ik dat tegen ze zeggen. Als ze wel direct contact met je opnemen, noteer dan hun namen en geef die aan me door. Dan regel ik het verder wel.’

‘En dan zelf niet de kans krijgen om te zeggen wat ik van ze vind? Ik heb tegenwoordig niks meer te doen – het enige leuke vooruitzicht dat ik heb is dat ik af en toe die lui van Interne Zaken de huid vol kan schelden. Pak me dat nou niet ook nog af.’

‘Waarom laten ze je dan niet meer werken?’ Even schonk Kemp hem een lachje dat meteen weer bestierf. Hij nam Joel ook in zich op en lette scherp op zijn reactie.

‘Vertelt u het maar, chéf. Ik zit tegenwoordig op een kantoor dat ik zelf heb ingericht als professioneel uitziende rechercheruimte, ik ben personeel aan het werven... en waarvoor? Er zijn allerlei klussen waar we bij betrokken hadden kunnen worden en Debbie Marsden heeft ze allemaal naar Zwarte Criminaliteit doorgeschoven. Ik wil politiewerk doen, want wat ben ik anders?’ Debbie Marsden, de vrouw die ervoor verantwoordelijk was dat Joel de overstap had gemaakt van een baan als brigadier bij een gespecialiseerd tactisch team naar de functie van rechercheur met een team onder zich. Het feit dat zij commissaris was betekende altijd al dat er iemand zou worden aangenomen met een functieniveau tussen hen in, maar niemand had hem nog verteld dat dat ook echt ging gebeuren. Joels passie kwam altijd als woede uit hem gestroomd, iets wat de laatste tijd steeds vaker gebeurde. De meeste mensen hadden om die reden een stapje achteruit gedaan. Jim Kemp bleef staan waar hij stond.

‘Ik heb de commissaris uitvoerig gesproken. Gisteren. Ze heeft je hoog zitten.’ Kemps glimlach nam nu een permanentere vorm aan. Hij wist de juiste dingen te zeggen, dat moest je hem nageven.

‘Wat de situatie alleen nog maar vreemder maakt. Als ze mij en mijn team zo goed vindt, dan moet ze ons aan het werk zetten.’

‘Debbie zei dat je moeite had om ervaren rechercheurs aan te trekken –’

‘Ik weet niet of ik wel ervaren rechercheurs wil hebben,’ zei Joel bits, zijn nieuwe hoofdinspecteur in de rede vallend. ‘Ik hoor alleen maar dat ik fouten heb gemaakt. De enige fout was dat ik iemand probeerde te zijn die ik niet ben, dat ik probeerde te zijn zoals zij. En ik ben niet zoals zij.’ En daarmee had Joel de stap van passie naar woede alweer gezet.

‘Dat ben je inderdaad niet. Wist je wel dat dat de reden is waarom Debbie je deze functie überhaupt heeft gegeven?’

‘Dan moet ze ook achter haar eigen beslissing blijven staan.’ Joel had ineens zin om weer door te gaan met zijn work-out.

‘Dat is dus precies de reden waarom ik hier ben. Zwarte Criminaliteit mag jou niet, maar mij kennen ze niet. Ik heb eens goed rondgevraagd en ik heb al-

les doorgenomen wat er over jouw laatste zaak is geschreven. En ik heb gepraat met agenten met wie je daarvoor hebt gewerkt, mensen die je kennen. Weet je waarom die lui bij Zware Criminaliteit jou niet moeten? Juist omdat je anders bent. Omdat je om zes uur 's ochtends in de sportschool staat, omdat je de ballen hebt om een deur in te trappen als dat waarschijnlijk niet mag, omdat je de chef van de inlichtingendienst die je niet gaf wat je nodig had, bedreigde en voor een geladen geweer ging staan. Denk je dat zij dat zelf ooit zouden doen? Ik dacht het niet. Ze zouden stuk voor stuk hebben gewacht tot het vuurwapenteam ter plaatse was om al het risicovolle werk op te knappen.'

'En zo hoort het ook, volgens Interne Zaken.'

'Zo hoort het als je keurig carrière wilt maken. Iets waar ervaren rechercheurs heel bedreven in raken, nog veel bedrevenener dan in boeven vangen. Als je maar genoeg tijd besteedt aan het volgen van protocollen, volgens het boekje leiding geeft aan het opsporingswerk, dan vergeet je misschien de belangrijkste belofte die je doet als je tekent voor dit werk: lijf en leden beschermen. Niets is belangrijker dan dat. En jij hebt dat gedaan, naar beste kunnen. En natuurlijk ben je in ook andere opzichten anders. Je bent stevig gebouwd dus zorg je dat je in vorm blijft, je hebt geen drankprobleem, voor zover ik weet, ziet er niet uit als een roker...' Hij zweeg even voor een reactie. Joel schudde zijn hoofd terwijl er zich voorzichtig een glimlachje om zijn lippen vormde. 'Eerste huwelijk ook nog, is me verteld, en twee jonge dochters, geen van beide bastaardkinderen?' Kemp lachte nu meer voluit.

'Niet in de technische zin van het woord, nee.' Nu moest Joel toch echt mee lachen.

'En geen minnares, geen ranzige verhalen over bedrijfsfeestjes, geen gokverslaving?'

'Nee. Pak ik het dan helemaal verkeerd aan, wat dat betreft?'

'Als je er bij wilt horen bij Zware Criminaliteit zeker, ja. Je lijkt echt totaal niet op hen.' De hoofdinspecteur nam een slok uit zijn reisbeker. Die had hij in zijn linkerhand, zodat Joel zag dat hij geen trouwring droeg en hij zich afvroeg in hoeverre zijn nieuwe baas zichzelf net had omschreven.

'De afgelopen maanden heb ik besloten dat ik ook niet gá veranderen. Ik heb geprobeerd om net zo te worden als zij, was steeds bang voor wat ze van me zouden vinden, maar dat was verspilde tijd. Het boeit me geen reet. Ik weet waar ik goed in ben en daar vaar ik op. Lucy regelt de steken wel die ik laat vallen.'

'Brigadier Lucy Rose,' zei Kemp goedkeurend. 'Ook al zo'n boeiend vooruitzicht.'

'De enige die achter me stond en een uitstekend rechercheur. Ik knijp in mijn handjes met haar.' En hij meende het. Het begin was lastig geweest; Lucy

was overgeplaatst van Jeugdzaken, maar de reden waarom ze om overplaatsing had gevraagd was wat ongebruikelijk. De vermoorde agent waar de zaak mee was begonnen was een vriendin van haar en ze had openlijk toegegeven dat ze het schokkend vond dat iemand met Joels gebrek aan ervaring leiding gaf aan het onderzoek. Tijdens hun eerste gesprek had Lucy Rose hem duidelijk te verstaan gegeven dat ze geen hoge pet van hem op had. Hij kon het toen nog niet weten, maar dat gesprek vormde de basis voor een heel effectieve werkrelatie, eentje waar Joel op hoopte te kunnen voortbouwen. Maar daar hadden ze dus wel een zaak voor nodig.

‘Wat heb je nodig, Joel? Van mij, bedoel ik?’ Het viel hem op hoeveel dringender Kemp ineens klonk.

‘We moeten gewoon weer aan de slag. Dat is alles.’

Hoofdinspecteur Jim Kemp schonk hem nu een brede glimlach. Zijn tanden blikkerde even op in het zonlicht terwijl hij zich omdraaide om weg te lopen.

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen!’ riep hij en hij bleef even staan en leunde in de deuropening. ‘We hebben een klassiek ernstig delict bij de hand. Net binnengekomen. Iemand die zijn hond uitliet en een lijk zag liggen. Het slachtoffer is een jonge vrouw, de verwondingen klonken behoorlijk gruwelijk. Ik heb de CAD-melding uitgeprint. Licht op je bureau. Forensisch Onderzoek weet dat je er straks meteen naartoe gaat en Zware Criminaliteit is zwaar aan het balen. De nachtploeg is de plaats delict aan het bewaken. Ik heb hun al laten weten dat het A-Team onderweg is.’ Zijn glimlach was inmiddels ronduit schalks.

‘En dat is net binnen? Hoe weet u er dan überhaupt al van?’ vroeg Joel.

‘Het eerste wat ik heb gedaan is Forensisch Onderzoek laten weten dat ze mij als eerste moeten bellen als er iets ernstigs binnenkomt, hoewel ik deze toevallig over de radio binnen hoorde komen, dus ik was ze een stap voor. Maar ze belden me inderdaad. Dus het systeem werkt.’

‘Zat u dan zo vroeg ’s ochtends al naar uw politieradio te luisteren?’ vroeg Joel en Kemp haalde zijn schouders op.

‘Het was ongeveer een uur geleden, dus zo vroeg is dat nou ook weer niet. En ik slaap niet goed. Dat krijg je van een stukgelopen huwelijk, een gokprobleem en kinderen bij twee verschillende vrouwen.’ Hij grijnsde nog breder toen hij de deur uit liep.

Joel gaf de zak nog een stoot. Nog maar een paar minuten geleden stootte hij zijn frustratie en ongenoegen nog van zich af, maar nu piepte en kraakte de zak van de kracht die voortkwam uit hoop en opwindning. Een nieuwe zaak en een nieuwe baas. En allebei konden ze weleens behoorlijk interessant blijken te zijn.